

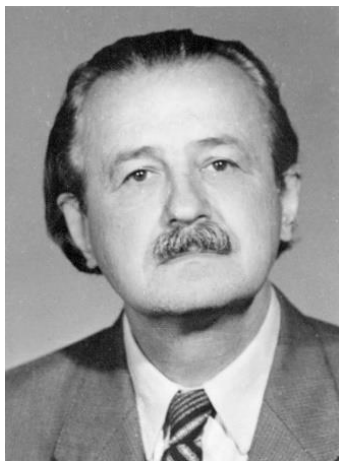
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignită.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

◆ Nr. 53 / 29 decembrie 2013 ◆

MĂRTURISITORUL IOAN IANOLIDE

CRĂCIUN DUPĂ ELIBERARE - 1981

Atmosfera întregii societăți este schimbată. Moș Crăciun cel minunat, înmiresmat, bun și sfânt e înlocuit cu [...] o paiată fardată a materialismului. Nu mai plutesc îngerii în aer, ci fum, ură și dispreț. Nu se mai crede în minuni,

ci în sațiu nelimitat, care nu este niciodată satisfăcut.[...] Toți tinerii sunt angajați în acțiuni ateiste ori distractive, pentru a nu se gândi la sărbători.[...]. Nimic nu mai e sfânt în noi, nici un ideal nu ne mai animă, nici o limită nu mai îngrădește conștiințele noastre. S-au pulberat toate legăturile sufletești dintre oameni. Un egoism feroce, indiferent, sadic a pus stăpânire pe noi. Fiecare aleargă, [...] să speculeze totul în interes personal: unii sunt mai perfizi și o fac public [...]; alții o fac prin abuzuri și crime, sfidând legile; iar cei mai mulți o fac inconștient, animalic, asmuțindu-se unul împotriva celuilalt, încât societatea a devenit o mocirlă a imoralității, o albie a ilegalității și o scenă a minciunii.

Când noi nu vrem să muncim, cum să fie prosperitate? Când noi nu dorim binele, cum să fie o lume bună? Când noi nu râvnim neprihănirea, cum poate exista o lume frumoasă? Când noi nu avem nimic sfânt în cugetele noastre, cum să existe o viață curată? Când noi ne batjocorim propriile suflete, cum putem fi mulțumiți? [...] Suntem o societate perversă și am învățat să mințim, să ne înșelăm pe noi înșine, să fim slugarnici și meschini.[...] Simțurile au fost supraexcitate și fie n-au fost satisfăcute, fie – dacă au fost, totuși, satisfăcute, ca de pildă în libertinaj – senzualismul a anulat sensibilitatea și frumusețea sufletească. E admirabil să trăiești tăcând, dar noi n-o putem face nici cel puțin conform proverbului cu capul ce se pleacă, căci acela era izvorât din iscusința cu care vitregia vremurilor l-a învățat pe român să se strecoare isteț, fără a se da cu păgânii, așteptând cu înțelepciune cotitura istorică. Astăzi însă suntem siliți [...] să ne pervertim. Este dezgustător. Oamenii sunt epuizați sufletește și fizic.[...] Familia însăși este practic dizolvată de principiul amorului liber [...]. Redusă la aspectul economic, familia și-a pierdut rolul spiritual, moral și social de odinioară. Au dispărut relațiile sufletești, de încredere și ajutor reciproc dintre rude.[...] Treptat însă familia va dispărea și poporul va fi o apă și un pământ. Dezastrul moral este colosal.[...] Oameni goi, oameni fără

Dumnezeu suntem și înspăimântăm lumea cu nefericirea noastră și o vom preface în iadul în care noi înșine trăim.

Am răbda cu drag de foame, am munci și am lupta dacă în inimile noastre s-ar naște azi Hristos; dar noi nu mai avem conștiința bucuriilor sfinte ale sufletului și ale vieții. Ne sinucidem sufletește. Ne descompunem sub imperiul deznădejdiei materialiste. Înspăimântătoare este asemănarea societății întregi de astăzi cu aceea a temniței din Pitești!

Oare visez la lumea care a trecut? Oare îmi e dor de mama și de tata? Sunt prizonier al amintirilor din copilărie? Ori al viselor mistice? Nu, sunt un observator lucid și liber. Știu că și societatea trecută era viciată, știu că și atunci oamenii erau imperfecti și se predau la toate josniciile, dar acum totul e infect, insuportabil, dezgustător.

Regret colindele de altădată, care sfințeau sufletele și nopțile de Crăciun. Ele rămâneau un reper și un îndreptar peste tot răul lumii. Regret datinile din străbuni, în splendoarea lor de poezie și sfințenie, căci datorită lor mi-am salvat sufletul din mocirla decadentei materialiste. Regret căldura sufletească a familiei de odinioară, unde revărsam tot ce era bun și frumos în noi.

Sursa: Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, Editura Bonifaciu, București, 2012, pag. 292-294.

ARHIMANDRITUL GHERASIM ISCU

„AICI VA FI ÎNTR-O ZI PELERINAJ”

În patul de alături își dădea sufletul arhimandritul Gherasim. Venise în stare gravă de la Canal, unde fusese unul dintre stâlpii rezistenței. În seara aceea a Nașterii Pruncului Iisus el a fost luat la cer. A plecat neclintit în credință. Neavând cu ce-l îmbrăca, căci rufele sale erau ude de transpirație, Valeriu a oferit hainele lui și a păstrat pentru sine pe ale părintelui. *Acestea sunt hainele mele monahale!* a zis el emoționat. *Cu ele să mă înmormântați!* În camera 4 erau atunci așezați, printre alții, arhimandritul Gherasim Iscu, lângă el un evreu și fost politruc sovietic, acum sionist, în fine, Ion, prietenul meu din Pitești, care era foarte bolnav. Pe partea dreaptă a camerei, într-un pat era Valeriu, fratele meu cel mai drag. Ion și părintele Gherasim se găseau în stare gravă.[...] M-am apropiat ușor de părintele Gherasim, care ședea cu ochii închiși. Era slab ca o arătare. Fusese la Canal, unde se muncea șaisprezece ore pe zi, urmate de alte patru de program administrativ. Fusese repartizat în brigada specială pentru preoți, cu un regim de exterminare rapidă. La Canal părintele Gherasim își îmbărbăta prietenii, pe mulți îi ajuta la muncă și tuturor le stătea la dispoziție cu serviciile religioase. Practica rugăciunea inimii

și avea mari resurse sufletești, care l-au ținut puternic peste toate mizeriile. Delatorii l-au turnat însă de mai multe ori că oficiază spovedanii și cuminecări și drept urmare a fost bătut, izolat, înfometat, terorizat peste teroarea generală. Omul e din carne și oase, duhul nu poate ignora legile vieții, astfel că ascetul îmbunătățit întru cele sfinte s-a îmbolnăvit de tuberculoză, a căzut la pat și, aproape muribund, a fost adus la Târgu-Ocna, ca să moară „umanitar”.

Prezența lui în sanatoriu se făcuse simțită prin măiestria cu care știa să umble în sufletele oamenilor și să-i îmbărbăteze. Era deci căutat ca duhovnic. Se dăruia cu bucurie deținuților care-l solicitau, cu toate că se epuiza pe el însuși. Dădea și îndrumări isihaste, nu numai din lecturi, ci și din bogata lui experiență mistică. Fiindcă în camera 4 din Târgu-Ocna mistica nu numai că era reabilitată ca noțiune și ca realitate practică, ci era și vie, densă, intensă s-o prinzi cu mâna. De fapt, nici nu era nevoie să o prinzi cu mâna, căci acolo Dumnezeu era prezent și te cucerea imediat, pătrunzând în sufletul și ființa ta ca o mireasmă binefăcătoare. Nu negăm nici o clipă Tainele săvârșite pe Sfintele Altare, doar mărturisim că harul este intens manifestat și prin sfinții Săi. Așa simțeam în preajma părintelui Gherasim.

Cu sfială deci m-am apropiat de el, ca să văd cum îi este. M-a simțit și a deschis ochii mari, negri, adânci: *Ai*

venit?... Mă bucur... Eram departe, în locuri de verdeață, de cântec și mireasmă, făurite din lumini. Acolo e minunat. E pace. De fapt, nu se poate exprima ce e acolo. E atâta fericire, încât chiar bucuria de a te vedea e o suferință prin contrastul dintre cele două lumi. Voi pleca în curând, poate chiar cum, în noaptea de Crăciun. Și acesta e un dar al Domnului. Nu știu cum să-I mulțumesc... Nu știu cum să-i fac pe oameni să-L trăiască pe Dumnezeu, deplina bucurie... Am certitudinea vieții veșnice, particip deja la ea. Nu mă sperie nici Judecata, căci merg cu cuget smerit și cu nădejde numai în mila și darul Domnului... Duhurile întunericului stăpânesc acum pe oameni, dar să nu vă temeți, Hristos este aproape, cercetează lumea; iar lumea are nevoie de multă suferință... Dușmanii cred că am fost învinși, dar ei neagă lucrarea lui Dumnezeu în istorie și nu cunosc căile Lui...

S-a oprit puțin, a respirat adânc, apoi a reluat: *Aici va fi într-o zi pelerinaj... Azi suntem puțini, dar încă mai există credință în lume, încât lumea va fi izbăvită. Acum pare cu neputință, dar dincolo de mijloacele omenești există o iconomie divină și ea va renaște omenirea. Fiți deci binecuvântați!... Am cunoscut aici oameni în fața cărora cugetul meu se smerește. Spune-i lui Valeriu să se roage pentru mine... Rugați-vă și voi! Sunt fericit că am ajuns în ceasul acesta...*

Vorbise stins, dar cu mare putere, încât eram profund impresionat. A închis din nou ochii și s-a retras în pragul vieții veșnice.[...]

A adormit întâi Ion, ca un pui de om, el care era un om cu suflet atât de mare.[...] Abia terminasem cu Ion, când am fost chemat la părintele Gherasim. A deschis iarăși ochii adânci, duși în fundul orbitelor. *Să vă mai privesc o dată, dragii mei, copiii mei, frații mei, părinții mei!* a spus el stins. Apoi a tușit și, în fine, a adăugat: *Plec! Dumnezeu să vă binecuvânteze!*

A respirat adânc, scurt, s-a contractat un pic și și-a dat sufletul. I-am închis ochii.[...]

Arhimandritul Gherasim a fost un stâlp al rezistenței sufletești în temniță. La Canalul morții Dunăre - Marea Neagră a fost repartizat în brigada specială pentru preoți, unde tortura prin muncă, nesomn, înfometare și bătaie a cunoscut forme de maximă bestialitate. Batjocoriți, chinuiți, torturați, arhimandritul Gherasim și ceilalți preoți au suportat cu cinste calvarul. Mai târziu părintele s-a îmbolnăvit de T.B.C. și a fost adus la Târgu Ocna, unde a murit ca un înger în trup.

Sursa: www.fericiticeiprignoniti.net

Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos*.

Document pentru o lume nouă, Editura Bonifaciu, București, 2012, pag. 326.

